

landið, fyri ikki at siga grenjið, var mest grundað á, at tað var so langt til Havnar. Annar táttur í stríðnum mátti tí snúgvast seg um at bota um vegasambandið. Hetta eydnaðist eisini, men strævnari var at finna kyrrupláss fram við Sundalandinum, hetta at fáa ferjuleguna flutta av Fútaletti og norður á Oyrargjógv. Ongin ivaðist í, at hetta fór at verða kostnaðarmikið, men annar meinbogi var, at eingin var at projektera nevnda arbeiði.

Helt ikki, at eg kundi gevast á hondum av hesum ávum, men setti meg í samband við P.M. Dam, lögmann, sum straks fór til Vestmannar at tala við Højgaard og Schultz-menninar har.

Ferðin í sær sjálvari var nakað av eini fyrirøku. Stórkaði var, men við góðum fólki at slóða fyri eydnaðist okkum at vinna upp Kvivik og haðani var so dánt koyrandi til Vestmannar. Eittans var sporid og kavin manshøgur báðumegin við, so illa hevði verið vordid, um vit stóðgaðu upp. Men tibetur fyri okkum og framtidarsambandið við Vágoyinna, so komu vit fram í øllum góðum.

Danirnir í Vestmannar høvdu onga loysn á málinum, høvdu bart út ongan, sum kundi hjálpa við projekteringini. Men lögmaðurar visti ráðini og bað um loyvi til at lána telefonina og ringdi so niður til sjálvan gamla Højgaard, og endin á tingingunum teirra millum var, at hesin gamli jattaði lögmanni ein mann til Føroya at gera hetta arbeiðið. Lyftið helt og áðrenn langt fráleidd kom maðurin, sonur gamla amtman Hiltbert.

Gongd kom á arbeiðið beinanvegin, vegurin gjørdur og kisturnar til ferjuleguna stoyptar á skipasmiðjuni í Vestmannar.

Ferjulegan og nýggja sambandið var nú veruleiki, so hetta var framstig við lít, og menningini í ferðsluni um sunðið fylgdu Alfred Olsen og brøður hansara væl upp við alsamt størri og betri ferum. Sam loysti tá skjótt Bragd av, so hetta var stórt framstig frá Ólavi og Helga.

Uppskot um fast samband

Men tósið um langa vegin til Havnar tagnaði ikki, hóast hesar stórtingu ábøtur, so nú var ikki annað at gera enn at fáa fast samband um Vestmannar-sund. Uppskot um heingibrúgv kom sostatt frá mær og Vilhelm Nielsen. Hetta skuldi saman við uppskoti okkara um leingjan av vøllinum, as-

faltering og bygging av terminalum og øðrum, avlivað grenjið um langa teinin til Havnar.

Útbyggingar vóru tá neyðugar, ikki minst tí at SAS tá var komið við í flugvingina.

So sigast kann, at stríðið fyri bótum flogmøguleikum og betraðum sambandi til Vágar ikki er linkað til henda dag, alt síðan vit við hjálp frá P.M. Dam, sála, settu á hesa útbygging fyri 26 árum síðani.

Úrslitið er ein fyrsta floks floghavn, ið lýkur øll altjóða krøv, men kortini eru tað tey, sum einamest av politiskum ávum lasta henda minnisvarða yvir vilja og treysti niður í sand og øsku og byggja politiska liv teirra á orvittosum av bygging av flogvølli aðrastaðni í landinum — á staði, ið ikki á nakran hátt er frægari hvørki so ella so.

Men allir skilamenn skilja, at hetta er ørskapur burturav, serliga aftaná at Føroya Løgting hevur samtykt at gera undirsjóvartunnal um Sundið. So við Signabærbergholinum ber ikki annað til, enn at grenjið um langa ferleið til Havnar nú má verða tept einaferð fyri allar.

Tørvar ongan nýggjan flogvøll

Leingja vit verandi flogvøll við teimum 200 metrunum og fáa tey tól, henda leingjan krevur, so hava vit eina fyrsta floks floghavn, ið lýkur krøv okkara í mong, mong ár.

Tósið um aðra floghavn er bart út sagt mægn og hevur ikki minsta sam-

band við vanligt vit og skil, og er tað nakað, okkum tørvar, nú vit sjálvir eru farnir upp í flugvingina, so er tað hetta, at tøkk skulu feroingar hava fyri, at teir nú longu hava tikið so væl undir við føroysku flugvingini, at henda nú hevur umleið helmingin av flutninginum til og úr oyggjunum.

Vandamálini greiddast ikki við kegla og klandri

Nú stundar aftur til lögtingsval. Nógvir eru flokkarnir at velja ímillum og allir siga teir sína søgu sum best, allir eru teir einstasta bjarging fyri land og fólk. Heldur ikki er skrivningin tespulig og ivaleyst fer hon at herðast enn meira sum valið nærkast.

Men uttan mun til úrslitið, so verður tað neyvnan nakar flokkur, ið fær so stóra framgongd, at hann fær ræðið einsamallur. Úrslitið verður sum vant og diplomatiska leiðin má gangast. Allir, ið fara í samgongu, mugu slaka og ikki verða hesi landsstýri altíð so ovursterk, tí ofta er meirilutin tepur.

Men ósiðurin millum samgongumenn «fái eg ikki hetta ella hitt, so sliti eg á stokkinum», má framyvir kvalast í føðingini, tí avleiðingarnar av slíkum neyðøkupolitikki hevur land okkara ikki á nakran hátt ráð til.

Nei, allar goðar kreftir mugu nú, uttan mun til stevnuskrá, taka saman lógvar og fáa vinnu okkara aftur á beint, tað verið seg bæði víðvíkjandi veiðiflota og tá tað snýr seg um at betra um umstøðurnar á fiskavirkjun-

um. Hesi arbeiði skulu nú einaferð fyri allar gerast til tey heiðursstørv, tey eiga at vera í samfelag okkara, størv, ið fólk fegnast um at hava, størv, sum bera við sær ta samfelagsviðurkenning, tey eiga uppiborna.

Kappingarferi okkara má sostatt skjast, vit verða at framleiða meira av lidnari vøru. Við øðrum orðum, vit verða at fáa fleiri krónur burturúr hvørjum kilo av ráfiski.

Hóast ikki einki er gjørt í so máta, so hava vit verið alt ov afturhildnir, og almikið restar okkum á hesum øki. Tí er tað veruliga so, at prisur fæst fyri mjøl, so er okkurt enn at vinna á hin bógvinn.

Stundin er nú komin til at byrja við hesum góðskingarárbeiði av álvara, tí áðrenn tingast skal við

EEC um treytir okkara fyri sølu til teirra innara marknað, verða vit at gera okkum greitt hvørjar vørubólkar, vit eiga at leggja størsta dentin á — ella í øllum førum, leggja upp fyri hesum møguleikum.

Hetta er bart út sagt treytin fyri at vit fram-yvir fara at megna at gera tað liviligt fyri uppvaksandi ættarliði okkara, tað verið seg bæði hvat víðvíkur vinnulíkindum og útbúgvingar- og fritíðarmøguleikum. Ikki minni er hetta treytin fyri, at vit framyvir kunnu taka okkum væl og sámuliga av okkara gomlu og sjúku í samfelagnum.

Hópur verður skrivaður í bløðunum, men tað sum restar í, og sum telur nakað, er at fáa málini avgreidd, veruliga gera

neyðuga arbeiðið og harvið rudda slóð fyri einum enn betri Føroyum.

Framum aðrar flokkar hevur Føroya Javnaðarflokkur átt hetta dirvi og hegni og ótaldir ferðir hevur hann prógvað, at kegl og brigsli ikki loysir dagsins samfelagsmál.

Vilja tit framhaldandi skilagoðan framburð í hesum landi, vilja tit vinnu- og verkafólki bestu líkindi, vilja tit í menningini framhaldandi verða felags við okkum um ábyrgdina fyri einum góðum skula, um ábyrgdina fyri teimum sjúku og veiku í samfelagnum, so fylkjast maður og kvinna um Javnaðarflokkin tann 8. november.

Haldor Hansen

